

DOLINA KONJ

Živeli so konji, divji mustangi. Bila sem tam in jih opazovala.

Živjo. Moje ime je Ana in se rada ukvarjam s konji. Jahala sem dresuro, zdaj pa se s konji ukvarjam samo še za dušo. Sedaj sem na hribu nad travnikom in opazujem te mogočne živali.

Kar naenkrat sem zagledala konja, ki ga je nekdo izgubil. Prvič v življenju sem se v konja zaljubila na prvi pogled. Imenovala sem ga Lothus. Spoznala sem lastnika in takoj mi je dal papirje. Čudila sem se, kako lahko nekdo konja kar pusti. Šla sem do veterinarja in povedal mi je, da ima konj do kraja obrabljene sklepe. Rekel mi je še, da konj ne sme nikoli več preskakovati ovir. Povedala sem mu, da se s konji ukvarjam samo še ljubiteljsko. Vrnila sem se k lastniku, ki mi je povedal, da konja noče več. Nisem takoj razumela kaj hoče, kasneje pa sem ugotovila, da hoče konja uspavati. Planila sem v jok in rekla: » Ne! Pustite ga meni. Prosim!« Lastnik me je razumel, zato mi je konja dal.

Z Lothusom sva po enem letu šla na tekmo v dresuri in Lothus je užival vse do trenutka, ko je narobe stopil in si zlomil nogo. Nisem poslušala, kaj je rekel veterinar, zasledila sem samo, da nebo mogel preživeti. V želodcu me je stiskalo in bila sem jezna sama nase. Sama pri sebi sem si govorila. » Lahko bi vedela. Ovire niso za konja z obrabljenimi sklepi. Veterinar me je vprašal: »Gospodična, kam naj konja peljemo, da ga še zadnjič objamete v slovo?« Rekla sem jim: » Peljite ga tja gor.« Bil je travnik z nekaj drevesi. Odpeljali smo se do tja, tam pa so se začele dogajati čudne reči. Lothus je vstal in odgalopiral. Videla sem tudi gospo, ki se je sprehajala po tej gori in jo o dogajanju povprašala. Odvrnila mi je: » To je samo čudežni kraj, kjer vsi bolni ozdravijo«. Gledala sem Lothusa, ki se je veselo pasel in skakal naokoli. Naposled je prišel do mene in me dvignil na svoj hrbet, jaz pa sem začutila njegovo moč. Odgalopirala sva po pobočju navzdol in se vrnila na kraj, kjer sva se pravzaprav spoznala. Lothusov lastnik se je sprehajal mimo in videla sem Lothusa kako ga je grdo gledal. Lothus je bil pripravljen, da ga napade. Umirila sem Lothusa, razjahala in se pogovorila z lastnikom. Povedal mi je skrivnost, ki mi jo je skrival eno leto. Zaupal mi je, kako se je vse zgodilo: Lothusa lastnik ni maral že od začetka, saj je vedel, da ga je imela punca, katera je z njega padla in se ubila. In to je bila njegova hčera. Prisegel si je, da bo konja pripravil do tega da bosta spet osvajala svetovna in evropska prvenstva. Ker pa je lastnik nad konjem in tako tudi nad svojimi sanjami obupal, se je odločil, da bo konja spustil v naravo in ga pustil na svobodi. In potem sem se v zgodbi pojavila jaz. Našla sem konja in hotela papirje. Lastnik pa mi je papirje dal saj si je mislil, da me ob konjevem obnašanju vse skupaj minilo. Pa me ni. In tako je

lastnik izvedel, da se konja da ukrotiti, če se ga hoče. Tako mi je povedal celo zgodbo in mi dal vedeti, da mu je žal za konja in za svojo hčerko katere smrt je kriva, da je Lothusa zanemaril in se vdal. Bilo mi je težko pri srcu in kar naenkrat sem se onesvestila.

Zbudila sem se v bolnišnici, kjer sem zagledala Lothusovega lastnika. Dal mi je roko in se mi predstavil. Ime mu je bilo Aleks in povedal mi je, da me Lothus čaka v njegovem boksu in da naj me za konja ne skrbi. Pripravljena sem bila, da grem iz postelje in se odpeljem do Lothusa, ko je sobo prišel zdravnik in mi rekel: » Gospodična, prišla bo medicinska sestra in vas pripravila za operacijo« »Operacijo!!!!« V trenutku sem nehala premišljevat o lepotah konjskega sveta in se posvetila pogovoru. Zdravnik mi je rekel: » Gospodična, prav ste slišali. Morate na operacijo gležnja.« » Zakaj?« Sem zmedeno vprašala in s kotičkom očesa pogledala Aleksa, ki je bil vidno nervozen, verjetno zaradi novic. Zdravnik in Aleks sta kot vkopana stala na mestu in me opazovala. Naposled je Aleks spregovoril. Rekel mi je: » Ana zberi se. Ti si edina, kateri ni nič jasno.« » Kaj pa je?« Sem rahlo nervozna vprašala in zdravnik ni mogel skriti svojega razočaranja. Kar mi je povedal je spremenilo moje življenje za vedno. Razložil mi je, da sem pri zadnjem padcu s konja utrpela hudo poškodbo gležnja. Zdaj se mi je v glavi vse sestavilo skupaj. Edino česar nisem razumela je to, kako sem se pravzaprav onesvestila. Zdravnik mi je rekel: » Zelo mi je žal gospodična, toda bojim se da ne boste več mogli vaših srečnih, sproščenih in lepih trenutkov preživljati v sedlu ampak kje drugje.« Šokirana sem obležala v postelji in začela jokati. Aleks, ki je stal zraven, me je objel in mi zašepetal: » Vse je v redu Ana. Nič še ni izgubljeno. To, da ne moreš več jahati ni konec sveta. »V trenutku, ko sem zaslišala te besede sem se razjela in se zadrta: No, mogoče zate ne. S konjem se nisi tako povezal kot sem se jaz. Sploh mu nisi dal možnosti. Vse kar imate vsi v glavi o konjih je to, da za vas zmagujejo milijone in vam tako ali drugače služijo. No, ti si se pač nad konjem vdal, v prepričanju, da je neuporaben in zloben. In to je to, kar si s konjem sploh počel.« Ko sem končala me je Aleks samo postrani pogledal in zapustil sobo, ne da bi rekel besedo. V tistem trenutku je prišla medicinska sestra in me pripravila za operacijo. Ko je bil poseg končan, sem še dva dni preživela v bolnišnici na infuziji. To sta bila najdaljša dneva v mojem življenju. Ležala sem v postelji in razmišljala o dnevu, ko bom še zadnjič stisnila Lothusa in mu povedala, da sem mu hvaležna, za vse kar je naredil v mojem življenju in mu povedala da je izjemen konj, brez katerega si ne predstavljam svojega življenja. Naučil me je veliko novega in hvaležna sem mu, za vsak storjen korak in vsak polepšan dan mojega življenja. Te besede so sprožile solze, ki so tekle po mojih licih v potokih in šele zdaj sem se zavedala, da sem res srečna.

Končno pa je vendarle prišel ta dan, dan ko so me izpustili iz bolnišnice. Bila sem vesela, da bom spet videla Lothusa. Ko sem hodila ven, sem zagledala Aleksa, ki me je čakal pred avtom. Stopila sem do njega in se mu opravičila za vse grde besede, izrečene v bolnišnici. Rekla sem mu, da me je misel na operacijo preveč pretresla, da bi lahko razsodno razmišljala. Aleks mi ni zameril in mi je razložil, da je

dobil ponudbo mojih staršev, za skupno delo na ranču in obljubila sta mu, da je sprejet, če jaz rečem da lahko ostane. Bila sem zelo vesela in odobrila sodelovanje med njimi. Tako sva zdaj jaz in Aleks postala prijatelja.

No, glede Lothusa... Moji starši so rekli da ga ne smem obdržati, češ da preveč stane. Z Aleksom sva se dogovorila, da si bova ceno najema razdelila in oba skrbela za konja. Glede tistega zdravniškega predvidevanja, da ne smem več jahati pa... na koncu so zdravniki ugotovili, da poškodba ni tako huda kot se zdi in da lahko še naprej jaham.

Šla sem na isti kraj, kjer se je vse začelo: Po dveh letih. Zdaj sem stara 15 let. Zdaj imam res vse kar si želim. Super prijatelja, dobrega konja in še mnogo, mnogo več.

Barbara Krajnc, 9. b

